

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **Kostecké uzeniny a.s.**, IČO 46900411
sídlem č.p. 60, 588 61 Kostelec
zastoupena advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D.
sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti: **Státní zemědělský a intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 33, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 10. 2024, č. j. MZE-64899/2024-11155

takto:

- I. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 3. 10. 2024, č. j. 64899/2024-11155, a usnesení Ministerstva zemědělství ze dne 25. 7. 2024, č. j. MZE-55626/2024-14112, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V nynější věci se městský soud zabýval jednak procesními otázkami, jednak existencí překážky litispendence dle § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (správní řád). Ta měla dle žalovaného nastat v důsledku „duplicitního“ návrhu žalobkyně na zahájení sporného řízení ve smyslu § 141 správního řádu.
2. Návrhem z 24. 10. 2022 na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy žalobkyně požádala žalovaného, aby uložil Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu (Fond) povinnost schválit žádost žalobkyně o platbu z 21. 6. 2021 v rámci dotačního projektu „*Inovace technologie výroby tepelně opracovaných masných výrobků pasterizovaných v obalu*“ a povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení (návrh 1). Žádost o platbu se přitom vztahovala k Dohodě o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR uzavřené mezi Fondem a žalobkyní dne 18. 5. 2018 (Dohoda).
3. Návrhem z 28. 11. 2023 na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy žalobkyně požádala žalovaného, aby uložil Fondu povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 70 137 500 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 15 % od 11. 5. 2023 do zaplacení a povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení (návrh 2). Žádost o zaplacení částky ve výši 70 137 500 Kč s příslušenstvím se přitom vztahovala rovněž k Dohodě.
4. Usnesením z 25. 7. 2024, č. j. MZE-55626/2024-14112, rozhodlo Ministerstvo zemědělství, Odbor Řídicí orgán rozvoje venkova tak, že se řízení o návrhu 2 zastavuje (prvostupňové rozhodnutí). S odkazem na překážku litispendence žalovaný uvedl, že oba návrhy žalobkyně co do obsahu petitu požadují shodně vyplacení dotace v rámci předmětného projektu (dotační žádost reg. č. 17/005/16220/563/000056). Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad. V záhlaví označeným rozhodnutím ministr zemědělství rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (napadené rozhodnutí). Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou.

II. Žaloba

5. Žalobkyně se domáhala toho, aby bylo napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Závěr o existenci překážky litispendence je nesprávný a nezákonný, v rámci obou sporných řízení nebyla splněna podmínka „totožnosti věci“. Žalovaný tím porušil též ústavně garantovaná práva žalobkyně, zejména právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (Listina) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva).
6. Žalobkyně uvedla, že § 48 správního řádu ukládá kumulativní splnění dvou podmínek pro naplnění překážky litispendence – musí se jednat o řízení v téže věci a řízení vedené z téhož důvodu. Dle žalobkyně v případě sporných řízení neexistuje „totožnost věci“, neboť předmětem sporného řízení 1 je pouze povinnost rozhodnout o žádosti o platbu, nikoliv povinnost zaplatit dlužnou částku. Předmětem sporného řízení 2 je pak jediné povinnost zaplatit dlužnou částku, nikoliv povinnost rozhodnout o žádosti o platbu. U sporných řízení tedy existuje odlišný předmět řízení a projednávají se v něm odlišná práva nebo povinnosti účastníků.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

7. Žalobkyně dále zdůraznila, že v případě sporného řízení 1 je jádrem sporu skutečnost, že Fond nerozhodl o žádosti o platbu ve lhůtě sjednané v Dohodě, kdežto v případě sporného řízení 2 je jádrem sporu to, že Fond sice o žádosti o platbu již rozhodl, učinil tak však nezákonně a zmařil podmínku pro vyplacení dotace, v důsledku čehož žalobkyni vznikla za Fondem pohledávka na zaplacení dotace. Žalovaný tedy zcela nesprávně a nedůvodně směšuje mezi povinnostmi zaplatit dlužnou částku a povinností rozhodnout o žádosti o platbu.
8. Žalobkyně rovněž uvedla, že i pokud by povinnost rozhodnout o žádosti o platbu byla Fondu uložena, jen stěží by se mohla prostřednictvím výkonu takto znějícího rozhodnutí domoci toho, aby Fond uhradil částku odpovídající výši dotace. Takovou povinnost by výrok rozhodnutí Fondu neukládal. Pro realizaci takového výkonu rozhodnutí by žalobkyně naopak potřebovala rozhodnutí, které Fondu ukládá povinnost zaplatit dlužnou částku. Pokud by byla Fondu uložena povinnost rozhodnout o žádosti o platbu, žalobkyně by splnění této povinnosti mohla exekučně vymáhat jen těmi prostředky, které jí zákon umožňuje pro účely exekuce nepeněžitě povinnosti a žalobkyně by nepochybně takto nemohla exekučně vymáhat celou dlužnou částku.
9. Dle žalobkyně rovněž platí, že i pokud by Fond schválil žádost o platbu, tato skutečnost automaticky neznamená, že Fond dotaci žalobkyni též vyplatí. Může totiž nastat situace, kdy Fond žádost o platbu schválí (a v tomto rozsahu své povinnosti z Dohody splní), a přesto žalobci dotaci nevyplatí. Povinnost rozhodnout o žádosti o dotaci a povinnost vyplatit dotaci nelze směšovat, neboť jde o dvě zcela samostatné povinnosti a splnění jedné z nich neznamená, že současně nutně dojde i ke splnění druhé z nich.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout a nesouhlasil s tím, že by správní rozhodnutí byla nezákonná. Podle něj je všeobecně platnou základní zásadou správního práva, že správní orgán nemůže vést současně dvě správní řízení s týmž předmětem. Zastavení řízení přitom zajišťuje, že nedojde k protichůdným rozhodnutím, která by mohla ohrozit právní jistotu účastníků řízení. Překážka litispendence je přitom aplikována z úřední povinnosti.
11. Žalovaný poukázal na skutečnost, že na podání návrhu 2 reagoval dopisem z 12. 1. 2024, č. j. MZE-2819/2024-14112, tak, že návrh 2 posoudil v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu jako doplnění již dříve podaného návrhu 1. Žalobkyně však tento postup žalovaného výslovně odmítla přípisem z 25. 1. 2024. Vzhledem k odmítnutí tohoto postupu žalovaný konstatoval překážku litispendence a řízení o žádosti 2 zastavil dle § 48 správního řádu.
12. Podle žalovaného je předmět řízení nutné posuzovat z celého obsahu návrhu, potenciálně i z jeho příloh včetně právních důsledků vyhovění návrhu. Žalobkyně v návrhu 1 sice výslovně nevznesla požadavek, aby výsledkem sporného řízení bylo vyplacení dotace Fondem, nicméně přímým a nevyhnutelným důsledkem vyhovění návrhu uložením povinnosti Fondu schválit žádost o platbu bude též její vyplacení. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že vyhovění návrhu 1 by zcela jednoznačně vedlo k poskytnutí dotace a k jejímu vyplacení. Nelze se tedy ztotožnit s argumentem, že samotné schválení žádosti o platbu ještě nevede k vyplacení dotace.
13. Výsledkem obou řízení má tak být nepochybně to, že žalobkyni bude poskytnuta a vyplacena dotace vztahující se k dotčenému projektu na základě Dohody. Není ovšem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

možné vést dvě sporná řízení o uložení povinnosti Fondu poskytnout totožné částky k téže Dohodě.

14. Osoba zúčastněná na řízení (Fond) se k věci nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněného žalobního bodu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
16. Soud předesílá, že obdobným případem se již zabýval v rozsudku z 13. 5. 2025, č. j. 11 A 115/2024 - 66, s jehož základními východisky se i nyní rozhodující senát ztotožňuje a v dalším je proto přebírá. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Neshledal ani potřebu vést dokazování, důvodnost žaloby bylo možné posoudit na podkladě důkazů obsažených ve správním spise.
17. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky, podle nichž může žalobu projednat a rozhodnout o ní (podmínky řízení). Nemohl přitom přehlédnout, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 169 odst. 2 správního řádu.
18. Smlouva o poskytnutí dotace je totiž nepochybně veřejnoprávní smlouvou ve smyslu § 159 odst. 1 správního řádu, nikoli smlouvou soukromoprávní, a v případě sporu mezi smluvními stranami se jedná o spor ohledně výkladu veřejnoprávní smlouvy spadající pod § 169 odst. 1 správního řádu [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 7. 11. 2013, č. j. 9 Afs 38/2013 - 53, č. 2984/2014 Sb. NSS]. Proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy přitom nelze s ohledem na § 169 odst. 2 správního řádu podat odvolání ani rozklad. V úvahu připadá pouze žaloba ve správním soudnictví dle § 65 s. ř. s.
19. Na uvedeném přitom nic nemění ani to, že prvostupňové rozhodnutí není rozhodnutím o merituu věci, ale rozhodnutím procesní povahy – jedná se o rozhodnutí ve sporném řízení, jímž žalovaný daný spor uzavírá s tím, že pro jeho vyřízení nejsou dány podmínky; jeho důsledek je tak pro strany obdobně významný (jedná se ostatně stejně tak o rozhodnutí dle § 65 s. ř. s.). Navíc, správní řád opravný prostředek nevylučuje explicitně jen ve vztahu k meritornímu rozhodnutí, ale obecně ve vztahu k rozhodování o sporu z veřejnoprávní smlouvy, což lze aplikovat právě i na usnesení o zastavení řízení. Závěru soudu konečně svědčí i logický argument od většího k menšímu (*a maiori ad minus*). Nepochybuje-li žalovaný, že zákonodárce vylučuje přípustnost odvolání či rozkladu v případě rozhodnutí o věci samé, tím spíše má tomu tak být u rozhodnutí, jímž se řízení končí bez meritorního vyústění (srov. bod 38 rozsudku rozšířeného senátu NSS z 16. 11. 2022, č. j. 4 Afs 152/2020 - 41, č. 4421/2023 Sb. NSS, jenž se věnoval přípustnosti opravného prostředku proti rozhodnutí o nákladech řízení ve sporu z veřejnoprávní smlouvou).
20. Ministr zemědělství tedy věcně rozhodoval o rozkladu, který nebyl podle § 169 odst. 2 správního řádu vůbec přípustný. Judikatura NSS se v řešení takové situace zcela neshoduje. Podle jedné větve, kterou reprezentuje např. rozsudek z 31. 5. 2017, č. j. 7 Afs 251/2016 - 43, je rozhodnutí ministra o rozkladu v takovém případě nicotné ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a žalobu je třeba posoudit jako podanou přímo proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Zdejší soud se však v nyní posuzované věci přiklonil spíše ke druhé argumentační

linii, kterou reprezentuje pozdější rozsudek NSS z 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021 - 29, podle něhož pokud nadřízený orgán v rozporu s § 169 odst. 2 správního řádu rozhodne o nepřipustném odvolání (rozkladu), nečiní takové pochybení jeho rozhodnutí nutně nicotným, ale „pouze“ nezákonným. Z napadeného rozhodnutí je ostatně patrné, který správní orgán rozhodoval, o jaké věci, kdo byli účastníci řízení; obsahuje výrokovou část, odůvodnění, poučení atd. Formální náležitosti správního rozhodnutí jsou tedy splněny. Nejde ani o případ, kdy by se ukládala nemožná či protizákonná povinnost (zakládalo právo) nějakému subjektu. Stejně tak není dán ani absolutní nedostatek pravomoci nebo absolutní nedostatek věcné příslušnosti žalovaného. Zdejší soud stejně jako NSS v posledně cit. rozsudku dospěl k závěru, že v dané věci nebyla zcela vyloučena pravomoc či věcná příslušnost ministra zemědělství, ten totiž běžně rozhoduje o rozkladech proti rozhodnutím Ministerstva zemědělství, a to i v případných sporných řízeních. I v nynější věci by ostatně musel rozhodovat, a to o nepřipustnosti rozkladu. Ministr by (za podmínek stanovených zákonem) případně vystupoval i v možném přezkumném řízení (jako rozkladový orgán, viz § 165 odst. 5 správního řádu). Soud tak v popsanych pochybnostech uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by vyvolávaly jeho nicotnost.

21. Zároveň ovšem dospěl k závěru, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí přihlídnout z úřední povinnosti. Jinak by věcně přezkoumával rozhodnutí (argumentaci a závěry ministra), jež nemělo být vydáno (jež neměly zaznít). Možné zhojení případných nedostatků prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím by nemělo jít žalobkyni k tíži. Soudu tak existující napadené rozhodnutí fakticky brání v přezkumu závěrů prvostupňového rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS z 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Lze tedy uzavřít, že jde o podstatné porušení ustanovení o řízení, které mělo za následek nezákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].
22. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí a dále ve světle shora popsanych východisek podávajících se z rozhodovací praxe NSS posuzoval důvodnost žaloby i vzhledem k závěrům prvostupňového rozhodnutí. Zabýval se tak i otázkou, zda v daném případě skutečně nastala v důsledku podání návrhu 2 překážka litispendence a zda tedy žalovaný řízení pro překážku věci zahájené zastavil v souladu se zákonem, či nikoliv.
23. Dle § 48 odst. 1 správního řádu platí, že *(z)ahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu*. Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení dle § 48 odst. 1.
24. Z komentářové literatury k § 48 správního řádu vyplývá, že *„řízení zahájené a probíhající u jiného správního orgánu brání zahájit v téže věci řízení další. S tímto pravidlem souvisí také § 8 odst. 1, podle kterého dbají správní orgány vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí se stejnými právy nebo povinnostmi dotčené osoby, přičemž dotčená osoba je povinna správní orgány bezodkladně upozornit na to, že u různých správních orgánů (nebo jiných orgánů veřejné moci) probíhá více takových postupů současně“* (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 352 - 357).
25. Komplexně a přilehavě pak litispendenci popisuje např. rozsudek NSS z 17. 6. 2024, č. j. 7 As 224/2023 - 66: *„Překážka zahájeného řízení je dána za současného splnění obou výše uvedených podmínek, tedy musí jít o řízení v téže věci i z téhož důvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58). Totožnost věci je určována*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

*totožností práva nebo povinnosti, totožností účastníků a současně totožností předmětu řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 8 As 265/2021-74, bod 16). Totožnost věci je dána jak v případech, kdy obě řízení mají týž předmět, tak i tehdy, je-li předmět jednoho řízení součástí širšího předmětu druhého řízení (viz citovaný rozsudek č. j. 3 Ads 59/2011-73). Předmětem řízení je obsah žádosti, resp. **výsledek, kterého se žadatel domáhá, tedy co je v řízení sledováno** (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, bod 53). Předmět řízení není definován samotným objektem, k němuž se řízení vztahuje, ale zejména tím, o jakých otázkách má být v řízení rozhodnuto. Je podstatné, co plyne ze smyslu a účelu právní úpravy, **k dosažení čeho jednotlivá řízení slouží a co má být jejich výsledkem, tedy co řízení jako celek sleduje**. Totožnost předmětu není dána ani tehdy, vychází-li každé z řízení z odlišných skutkových okolností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 179/2019-94, bod 46)“.*

26. V posuzované věci není sporné, že obě řízení o sporu z veřejnoprávní smlouvy jsou vedena mezi totožnými účastníky řízení před stejným správním orgánem. Sporná je otázka totožnosti předmětu těchto řízení. Podle právě cit. rozsudku NSS platí, že předmětem řízení je obsah žádosti, tj. výsledek, kterého se žalobce domáhá, co řízením sleduje. Není tak definován samotným objektem, k němuž se řízení vztahuje (zde finanční plnění z Dohody), ale zejména tím, o jakých otázkách má být v řízení rozhodnuto. Při posouzení totožnosti předmětu řízení je rozhodné i to, vychází-li každé srovnávané řízení z odlišných skutkových okolností.
27. Právě uvedené je určující i pro posouzení nynější věci. Soud připomíná, že žalobkyně se žádostí o platbu z 21. 6. 2021 domáhala vyplacení částky dotace v návaznosti na vyčíslení výdajů předmětného projektu. Fond poté zahájil kontrolu a konstatoval, že nebyly zjištěny žádné nedostatky. Žádost o platbu přesto neschválil, žalobkyně proto dne 24. 10. 2022 podala návrh na zahájení sporného řízení, v němž poukázala na obsah Dohody upravující situace, kdy je odpůrce povinen žádost o platbu schválit, a situace, kdy je naopak výjimečně oprávněn výši dotace jednostranně snížit. Fond byl dle návrhu povinen žádost schválit, což však neučinil a ani žalobkyni nevyzval k doplnění či opravě žádosti. Žalobkyně proto navrhla, aby žalovaný uložil Fondu žádost schválit (návrh 1). V návrhu 2 z 28. 11. 2023 naopak poukázala na to, že Fond později žádost vyřídil, když jí ovšem schválil ve výši 0 Kč (oznámení z 10. 5. 2023, č. j. SZIF/2023/0414298). Poukázala na to, že se Fond v Dohodě zavázal vyplatit dotaci ve výši skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných výdajů; pokud byly splněny stanovené podmínky, byl povinen žádost schválit. V oznámení z 10. 5. 2023 Fond navíc neuvedl ustanovení dotačních pravidel, která měla být porušena; ani okrajová zmínka o porušení jednoho z ustanovení na povinnosti Fondu nic nemění. Žalobkyně dále argumentovala tím, že svým postupem Fond zmařil splnění podmínky pro vyplacení dotace, jež byla vymezena jako schválení řádné a úplné žádosti o platbu, tato podmínka se tak považuje za splněnou. Došlo tak vlastně ke vzniku pohledávky na zaplacení částky dotace, jíž se právě návrhem 2 žalobkyně domáhá (nárokovala si, aby žalovaný Fondu uložil povinnost zaplatit specifikovanou částku dotace s úrokem z prodlení).
28. Soud z uvedeného dovodil, že ač byl objekt (cíl) obou návrhů žalobkyně v důsledku fakticky stejný a do jisté míry byl předmět jednoho řízení součástí širšího předmětu řízení druhého (i schválení dotace muselo zásadně vést k jejímu vyplacení; žalobkyně se návrhem 1 nedomáhala pouze „zaktivizování“ Fondu, ale schválení žádosti o platbu v požadované výši),

návrh 2 však vycházel z odlišných skutkových okolností než návrh 1. Žalovaný by proto musel posuzovat do určité míry odlišné otázky, zejména, pokud jde o argumentaci, že pohledávka na zaplacení částky dotace již vznikla. Právě v tom se - přinejmenším optikou žalobkyně - okolnosti věci zásadním způsobem změnil. Argumentace žalobkyně se výrazně posunula, nárok se dle ní stal bez dalšího splatným; to, zda měl Fond rozhodnout o schválení částky dotace a v jaké výši, už bylo jinými slovy v zásadě mimoběžné (žalobkyně již neakcentuje vlastní schválení žádosti, ale vyplacení dlužné částky dotace a aby i v tomto směru vyzníval výrok rozhodnutí žalovaného).

29. Obě sporná řízení tudíž neměla zcela totožný předmět, nemohlo se proto jednat o *totožnou věc*, fakticky se změnil i *důvod*, o nějž žalobkyně své návrhy opírá (povinnost schválit žádost o platbu x nárok na výplatu konkrétní dlužné částky s příslušenstvím z důvodu zesplatnění závazku). Podmínky pro zastavení řízení o návrhu 2 z důvodu překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu tak splněny nebyly.
30. Pouze pro úplnost soud uvádí, že naplnění překážky litispendence nemůže být v této věci postaveno ani na závěrech, k nimž dospěl zdejší soud v rozsudku z 29. 3. 2023, č. j. 17 A 43/2022 - 87, když dovodil, že „*schválení žádosti o platbu je formálním potvrzením, že dotovaný subjekt splnil svůj závazek z dohody o poskytnutí dotace, protože musí následně poskytovatel dotace splnit svůj závazek – vyplatit dotaci. Žalobce tedy (fakticky) požaduje peněžité plnění vyplývající ze smlouvy.* K uvedenému závěru dospěl soud za odlišných skutkových okolností. Zabýval se náležitostmi výroku rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy za použití institutu opravného rozhodnutí, přičemž vlastní totožnost předmětu řízení posuzoval z hlediska poplatkové povinnosti navrhovatele a pouze *obiter dictum*. Pro úplnost soud dodává, že v nynější věci byla žalobkyně zjevně připravena hradit samostatné správní poplatky, jelikož v důsledku postupu Fondu považovala návrh 2 za správnou a efektivnější cestu, jak se domoci požadovaných finančních prostředků.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud shledal žalobu důvodnou, proto výrokem I tohoto rozsudku obě rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, potažmo nezákonnost zrušil [§ 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.], a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm pak žalovaný návrh z 28. 11. 2023 opětovně posoudí, při splnění podmínek řízení o něm rozhodne a případně i věcně vypořádá argumentaci žalobkyně (soud však upozorňuje, že Dohoda byla již dříve v přezkumném řízení zrušena, přičemž žalobu v dané věci již i zdejší soud zamítl; srov. rozsudek z 30. 4. 2025, č. j. 8 A 93/2024 - 122, proti němuž byla ovšem podána kasační stížnost vedená u NSS pod sp. zn. 6 Afs 82/2025). Právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku soudu jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěšný nebyl. Výše těchto nákladů je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 3 000 Kč a odměnou za zastoupení žalobkyně advokátkou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), tedy 6 200 Kč, a dvě náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024. K tomu přináleží částka 1 428 Kč, jelikož zástupkyně žalobkyně je plátcem DPH. Celkem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tedy soud přiznal na náhradě nákladů řízení žalobkyni částku 11 228 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, a to k rukám její zástupkyně.

33. Soud neuložil Fondu žádnou povinnost, proto výrokem IV v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu